

Pécsi Ítéltábla

Pf.III.20.014/2025/4. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felperes képviselője:

Dr. Környei László János ügyvéd (cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Hámori és Soltész Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Soltész Beatrix ügyvéd, cím4)

A per tárgya:

személyiségi jogi igények érvényesítése

Az elsőfokú bíróság:

Zalaegerszegi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat:

2.P.20.583/2024/13. számú végzéssel kijavított 12. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

A perköltség és a kereseti eljárási illeték viselésére vonatkozó részében részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 221.000 (kettőszázhuszonegyezer) forintra, az államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 23.400 (huszonháromezer-négyszáz) forintra leszállítja.

Kötelezi a feleket, hogy fizessenek meg az államnak - az esedékesség napjáig - a felperes 12.600 (tizenkettőezer-hatszáz) forint meg nem fizetett kereseti eljárási illetéket, az alperes 48.000 (negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetni. Az esedékesség napja a jelen határozat keltét követő hatvanadik nap. Az illeték megfizetése során a közlemény rovatban a Zalaegerszegi Törvényszék és a Pécsi Ítéltábla megnevezését, az első- és másodfokú határozat ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek unokatestvérek, egyébként a közös nagyszülőjük. egyébként második házastársának [a felperes nagyapjának] halálát követően elkészült az a síremlék, amelyre egyébként neve is előre felkerült. A 2002. évi végrendeletében egyébként minden vagyonát az alperesre hagyta azon indokkal, hogy ő fog gondoskodni róla életében és az eltemetetéséről is. A halálát megelőző években szóban többeknek kifejezésre juttatta, hogy halála esetén az elhamvasztását és hamvainak otthonában való elhelyezését kívánja. Halála 2012. november 22. napján következett be, az alperes egyébként elhamvasztatta, az urna az ingatlanba került. A hamvakat ugyanott élő fia, egyébként 2019. évben az ingatlanon szétszórta.
- [2] Az alperes a felperes részére nem adott tájékoztatást egyébként nyughelyéről sem annak halálakor, sem akkor, amikor a felperes 2024. április 9. napján ezzel kapcsolatban levélben érdeklődött. Tájékoztatás hiányában a felperes egyébként halálát követően a kegyeletét annál a sírhelynél rótta le, amelyen az elhunyt neve szerepelt, annak tudatában, hogy az eltemetése is oda történt. egyébként 2024. március 10. napján bekövetkezett halálakor, az ő eltemetése kapcsán értesült arról, hogy egyébként a második házastársával közös sírhelybe nem lett eltemetve.
- [3] A felperes a keresetében kérte megállapítani a kegyeleti joga megsértését azzal, hogy az alperes egyébként illő eltemetetéséről nem gondoskodott és az elhunyt nyughelye tekintetében a tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget. Kérte kötelezni az alperest az illő eltemetetésre és 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére is.
- [4] Hivatkozása szerint rendszeresen látogatta azt a sírhelyet, amelyen egyébként neve szerepelt, mivel az alperes tájékoztatása hiányában a nyughelyének vélte. Állítása szerint egyébként kívánsága mindvégig az volt, hogy második házastársa mellé temessék, a közös síremlék el is készült. A kereseti kérelme jogalapjaként hivatkozott elsődlegesen a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:50.§ (1) bekezdésére, a 2:51.§ (1) bekezdés d) pontjára, a 2:52.§ (1)-(3) bekezdéseire, másodlagosan pedig a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi IV. törvény) analóg rendelkezéseire.
- [5] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a néhai kívánságának megfelelően gondoskodott a néhai földi maradványairól. Elismerete, hogy mindezekről az alperest nem tájékoztatta, mert vele kapcsolata nem volt, illetve egyéb okból – a felperes által okozottan – sértettnek érezte magát. Hangsúlyozta, hogy egyébként az ő tudta nélkül szórta szét a hamvakat. Hivatkozott arra is, hogy mivel a Ptk. az örökhagyó halálát követően lépett hatályba, ezért a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 8.§ (1) bekezdése folytán a 1959. évi IV. törvény alkalmazandó, miáltal a felperes sérelemdíjra alappal nem tarthat igényt, legfeljebb kártérítést követelhet. A 1959. évi IV. törvény 360.§-a értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkezésekor nyomban esedékes, mivel pedig a felperes legkésőbb 2013. év júniusában értesült az örökhagyó haláláról, az elévülési idő a perindítást megelőzően eltelt.
- [6] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes kegyeleti jogát azzal, hogy egyébként eltemetése kapcsán a tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget. Kötelezte az alperest 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és 340.000 forint elsőfokú

eljárásban felmerült perköltség, valamint az államnak 36.000 forint meg nem fizetett kereseti eljárási illeték megfizetésére. Egyebekben a keresetet elutasította.

- [7] Ítéletének indokolásában felhívta a Ptké. 8.§ (2) bekezdését, az 1959. évi IV. törvény 75.§ (1) bekezdését, 84.§ (1) bekezdés a), d) és e) pontját, 324.§ (1) bekezdését, 326.§ (1) és (2) bekezdését, 339.§-át, 355.§ (2) és (4) bekezdését, 360.§ (1) bekezdését, a temetkezésről szóló 1999. évi XLIII. törvény (Temptv.) 1.§ (1) és (2) bekezdését, 19.§ (2) bekezdését.
- [8] Rámutatott, hogy miután a jogsértés egyéb 2012. november 22-i halálát követően közvetlenül bekövetkezett, ezért a kegyeleti jogsértéssel összefüggésben a Ptké. 8.§ (2) bekezdése folytán az 1959. évi IV. törvény rendelkezéseit kellett alkalmazni. Ennek megfelelően a felperes elsődleges, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényre alapított igényei nem voltak megalapozottak, mindazonáltal másodlagosan az 1959. évi IV. törvény szerinti jogalap helytálló volt.
- [9] Az alperes elévülési kifogását vizsgálva az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes csak egyéb 2024. március 10. napján bekövetkezett halálát követően szerzett tudomást az őt ért sérelemről, keresetét ezt követően rövid időn belül benyújtotta, az elévülés így az 1959. évi IV. törvény 326.§ (2) bekezdésében írtakra figyelemmel nem következett be.
- [10] Az ügy érdemét érintően rögzítette, miszerint a kegyeleti jog gyakorlásához fűződő személyiségi jog kiterjed arra is, hogy az elhunyt hozzátartozója gyászát méltányolható időn keresztül az általánosan elfogadott társadalmi szokásrend keretein belül kifejezhesse, kegyeletét az elhunyt előtt leróhassa. Rámutatott, hogy a Temptv. 1.§ (2) bekezdése értelmében az elhunyt eltemettetése kapcsán az érintett hozzátartozók együttműködésre kötelesek. Az alperes ezen együttműködési kötelezettségének nem tett eleget, amikor a felperest nem tájékoztatta az elhunyt nyughelyéről sem annak halálát követően, sem a későbbiek során, amikor erről a felperes tájékoztatást kért. Közömbösnek minősítette, hogy e mulasztásában az alperest milyen indok motiválta. Az alperes a tájékoztatási kötelezettség elmulasztásával megsértette az 1959. évi IV. törvény 75.§ (1) bekezdés által általánosan védett személyhez fűződő jogokon belül a felperes kegyeleti jogát, ennél fogva az 1959. évi IV. törvény 84.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti, a jogsértés megállapítása iránti igény megalapozott volt.
- [11] A meghallgatott tanúk vallomását mérlegelve az elsőfokú bíróság elfogadta az alperesnek azt a hivatkozását, hogy a hamvak otthoni elhelyezése egyéb kinyilvánított kívánsága volt. Ennek okán arra következtetett, hogy az alperes az elhunyt illő eltemettetéséről gondoskodott, ezért a felperes ezzel kapcsolatos, az 1959. évi IV. törvény 84.§ (1) bekezdés b) pontjára alapított kereseti kérelmét nem találta megalapozottnak.
- [12] Kifejtette, hogy miután a kegyeleti jogsértéssel összefüggésben az 1959. évi IV. törvény alkalmazandó, ezért a felperes a Ptk. 2:52.§-a szerinti sérelemdíjat nem követelhetett, mindazonáltal másodlagosan hivatkozott a 1959. évi IV. törvény megfelelő rendelkezéseire is, ezáltal az 1959. évi IV. törvény 84.§ (1) bekezdés e) pontja, továbbá 339.§-a, 355.§ (2) és (4) bekezdéseinek megfelelően nem vagyoni kártérítésre tarthatott igényt, amelynek összegét az elsőfokú bíróság nem minősítette eltúlzottnak.
- [13] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes lényegében pernyertesnek volt tekintendő, ezért a Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján az alperest a teljes perköltség megfizetésére kötelezte.
- [14] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes fellebbezett. Fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az őt terhelő elsőfokú perköltség 221.000 forintra, a kereseti eljárási illeték 23.400 forintra történő leszállítását kérte.
- [15] Fellebbezésének indokolásában hangsúlyozta, hogy a felperes érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény szabályait hívta fel. Keresetváltoztatását a 2024. december 5. napján megtartott tárgyaláson az 1959. évi IV. törvény analóg

rendelkezéseire hivatkozással terjesztette elő, e rendelkezéseket azonban nem jelölte meg. A másodlagos kereset tehát nem tartalmazta a Pp. 7.§ (1) bekezdés 8. pontja szerinti jogalapot, a felperes nem hivatkozott az 1959. évi IV. törvény 75.§ (1) bekezdésére és különösen nem a Temtv. 1.§ (1) és (2) bekezdésére, 19.§ (2) bekezdésére, melyekre az elsőfokú bíróság a döntését alapította. Nem vált a jogalap részévé az 1959. évi IV. törvény egyetlen jogszabályi rendelkezése sem. Az elsőfokú bíróság ennek következtében a Pp. 342.§ (1) bekezdését megsértette, mert érdemi döntésében a kereseti kérelmen túlterjeszkedett.

- [16] A per érdemét tekintve az alperes arra hivatkozott, hogy a felperes egyéb² nagybátyján kívül senki mástól nem érdeklődött a nagyszülője temetéséről, akadályozó körülményként édesapja súlyos betegségét jelölte meg, holott az édesapja hónapokkal egyéb¹ előtt elhunyt. Nincs észszerű magyarázat arra, hogy miért a nagyszülő halálát követő 12 év elteltével kért tájékoztatást, amit jóval korábban is megtehetett volna. Hangsúlyozta, hogy a felperes által sem vitatottan nem tartottak egymással kapcsolatot, a felperes a nagybátyjával, egyéb²cel viszont rendszeresen találkozott, így egyrészt nem szorult rá a tőle (alperestől) származó információkra, másrészt a házban járva a jól látható helyen elhelyezett urnát nyilvánvalóan észlelnie kellett. Kifogásolta, hogy a felperes egyáltalán nem jelölte meg, mire alapítja az őt (alperest) terhelő tájékoztatási kötelezettséget.
- [17] Kiemelte, hogy egyéb¹ kívánságát teljesítette a hamvasztással, az 1959. évi IV. törvény 75.§ (3) bekezdése szerint pedig a jogosult hozzájárulása a személyhez fűződő jogok megsértését kizárja. Rámutatott, hogy a hamvak nem illő módon történő szétszórása az akaratán kívül történt, a sérelmes helyzetet nem ő okozta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kár összege megállapításának indokát nem adta.
- [18] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét is helytelenül állapította meg. Mivel a felperes keresetét halmazatban terjesztette elő, a meg nem határozható értékű 1. számú és 2. számú kereset esetében 600.000-600.000 forintot, a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában 500.000 forintot, együttesen 1.700.000 forintot kellett volna figyelembe venni, így az elsőfokú bíróság döntésének megfelelően a felperes pernyertessége 65% arányú, ezért ő a 340.000 forint 65%-ának megfelelő 221.000 forint perköltség, és ugyanebben az arányban 23.400 forint kereseti eljárási illeték megfizetésére kötelezhető.
- [19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. A kereseti kérelmen való túlterjeszkedés vonatkozásában rámutatott arra, hogy a jogállítas nem kizárólag a jog alapjául szolgáló konkrét jogszabályhely megjelölésével történhet, ezzel szemben annak a jogszabályi rendelkezési tartalomnak kell egyértelműen azonosíthatónak lennie, amire a jogosult az érvényesített jogát alapítja. Az 1959. évi IV. törvény analóg rendelkezéseire való hivatkozással az érvényesíteni kívánt jog beazonosítható volt, különösen, mivel a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés a)-d) pontjaiban körülírt szankciók tartalmilag azonosak az 1959. évi IV. törvény 84.§ (1) bekezdés a)-d) pontjaiban írtakkal.
- [20] Rámutatott, hogy egyéb¹ halálakor nem volt tudomása arról, hogy az alperes a végrendeleti örökös, erről csak a 2013. évi hagyatéki eljárás során értesült. Nagyszülője nyughelyéről az alperesnek mint végrendeleti örökösnek a társadalmi szokásrend alapján tájékoztatnia kellett volna a családtagokat. Nem volt vitás, hogy az alperes ezt nem tette meg, a 2024. évi levélre sem válaszolt, továbbá a nagyszülő búcsúztatására egyáltalán nem került sor. Megítélése szerint a hamvak valódi helye továbbra sem tisztázott. Hangsúlyozta, hogy számos alkalommal járt az ingatlanban, nagyszülője urnáját azonban nem látta. egyéb³ 2019. évben bekövetkezett halálát követően az ő hamvait tartalmazó urna volt az ingatlanban megtalálható, más urna azonban nem. Az alperesnek az a hivatkozása, hogy neki (felperesnek) nyilvánvalóan látnia kellett az urnát, fikció, helytelen következtetés. Utalt rá, hogy tanúl is azt adta elő tanúvallomásában, miszerint 2013. évtől évi rendszerességgel járt az ingatlanban, de az urnát maga sem látta.

- [21] A fellebbezés a per fő tárgya tekintetében nem alapos, a költségek viselésére vonatkozó rendelkezések tekintetében alapos.
- [22] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 370.§ (1) bekezdése alapján az erre irányuló fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolva elsőként az eljárásjogi felülbírálatot végezte el. Ennek körében arról kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 342.§ (1) bekezdését megsértve a kereseti kérelmen túlterjeszkedett-e, amikor az 1959. évi IV. törvény Ptk. 2:50.§ (1) bekezdésével, 2:51.§ (1) bekezdés d) pontjával, 2:52.§ (1)-(3) bekezdéseivel analóg rendelkezéseire alapított kereseti kérelmet érdemben elbírált.
- [23] A Pp. 342.§ (1) bekezdésének megsértését jelenti, ha a bíróság olyan jogalapon dönt, amely eltérő a fél jogállásától, érdemi döntése olyan jogra terjed ki, amelyet a fél a perben nem állított. Jogalapnak [Pp. 7.§ (1) bekezdés 8. pont] az anyagi jog azon rendelkezése tekintendő, amely közvetlenül meghatározza azokat a törvényi tényállási elemeket, amelyek fennállása az érvényesített anyagi jogi jogosultságot, illetve joghatást keletkezteti és az igény támasztására feljogosít. A jogalap megjelölése történhet az anyagi jogi konkrét jogszabályhely („törvény és § száma”) vagy a jogszabályi rendelkezés, az anyagi jogi jogszabály normatív tartalmának megjelölésével.
- [24] Az eldöntendő kérdés a fentieknek megfelelően arra konkretizálódott, hogy a felperes által alkalmazott analógia, amellyel a jogalapot nem közvetlenül, hanem utalással határozta meg, az általa érvényesített jogot beazonosíthatóvá tette-e. A másodfokú bíróság erre a kérdésre a jelen per sajátosságait értékelve igenlő választ adott, mivel a perbeli esetben az 1959. évi IV. törvénytől a Ptk.-ig vezető jogfejlődés mellett is megállapítható volt olyan (részleges) hasonlóság, megfelelés, amely mind a peres felek, mind pedig a bíróság számára egyértelművé tette, hogy a felperes milyen jogot kíván érvényesíteni. A kereset ennek megfelelően eljárási jogszabálysértés nélkül elbírálható volt.
- [25] Az anyagi jogi felülbírálat körében a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget arra, hogy a megállapított (és fellebbezéssel nem támadott) tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetést vonjon le.
- [26] Az 1959. évi IV. törvény 75.§ (1) bekezdése, 85.§ (3) bekezdése által védett kegyeleti jog az elhunyt emlékének tiszteletben tartásához, valamint az elbúcsúzás és megemlékezés lehetőségéhez fűződő személyiségi jog. Mivel ez nem magának az elhunytnak a joga (mert ő a halála után már nem jogalany), hanem a hozzátartozók személyiségi jogának egy megnyilvánulási formája, fogalmilag kizárt, hogy egyébként az eltemetetésével (illetve annak elmaradásával) kapcsolatos bármely rendelkezése olyan beleegyezésnek minősülhetne, amely a megsértést az 1959. évi IV. törvény 75.§ (3) bekezdése alapján kizárja.
- [27] Az alperesnek a jelen másodfokú eljárásban vizsgált magatartása (mulasztása) a tájékoztatási kötelezettséggel volt kapcsolatos, ezért elsősorban abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az alperest (a felperesre is kiterjedően) egyébként eltemetetésével összefüggésben tájékoztatási kötelezettség terhelte-e.
- [28] Ennek a kérdésnek a vizsgálatánál a másodfokú bíróság megítélése szerint abból kell kiindulni, miszerint a kegyeleti jogosultak joggyakorlásának alapvető feltétele annak ismerete, hogy a néhai hol nyugszik, földi maradványai hol találhatóak. Hagyományosan ugyanis a sírhely vagy urnahely a fizikai helyszíne a gyászfeldolgozásnak és az emlékezésnek, a kegyeletgyakorlás színtereként ez a hely teszi lehetővé az elhunyttal való szimbolikus kapcsolat fenntartását (mécsesgyújtás, virág elhelyezése, csendes emlékezés útján). A perbeli esetben jelentősége volt annak is, hogy az elhunyt még életében a hozzátartozók által is ismert módon gondoskodott saját nyugalóhelyének kialakításáról, ami miatt - ellenkező információ hiányában - teljesen kézenfekvő volt az a következtetés, hogy az

által előre megváltott sírhelybe került eltemettetésre (az alperes hivatkozásával szemben az elhalálozási évszám síremléken való feltüntetése hiányának nincs érdemi jelentősége).

- [29] Az eltemettetés és a kegyelet gyakorolhatóságának szoros összefüggéséből következően általában az eltemettetésről gondoskodó (a perbeli esetben a végrendelet alapján gondoskodni köteles) személy feladata, hogy akár a gyász hírközlés hagyományos, akár a közösségi média által lehetővé tett eszközeivel élve saját kezdeményezéséből a kegyeleti jogosultakat a joggyakorlásukhoz szükséges alapvető információ birtokába juttassa, vagy azt legalábbis megkísérelje. Ez a kötelezettség a kegyeleti jog tartalmából a Temtv. rendelkezéseinek alkalmazása nélkül is levezethető. Nem tekinthető e kötelezettség teljesítésének a hamvoknak bármiféle értesítés nélküli, az előre kialakított sírhelytől eltérő helyen való elhelyezése, és az abban való bizakodás sem, hogy a kegyeleti jogosultak a hamvak elhelyezésének helyéről az információt más úton megszerzik. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy más lehetőség hiányában az információ a hagyatéki eljárás során is átadható lett volna. Mindennek az ad különös hangsúlyt, hogy a végső nyughely megválasztása a perbeli esetben a hagyományoktól és a rendelkezésre álló tárgyi feltételektől eltérően történt.
- [30] Helytálló volt tehát az a megállapítás, hogy az alperes a felperes kegyeleti jogát megsértette, mert a mulasztás folytán a felperes hosszú évekig nem tudta a kegyeletet a szokásoknak és az akaratának megfelelő helyen (a néhai földi maradványainál) gyakorolni, a tudtán kívül üres sírhely látogatása pedig a kegyeleti tevékenység méltóságának sérelmével járt. Az elsőfokú bíróság megalapozott következtetése szerint helye van tehát a jogsértés megtörténte 1959. évi IV. törvény 84.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti megállapításának, és az alperes az 1959. évi IV. törvény 355.§ (1) bekezdése alapján történő nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezésének is. Ami az összegszerűség meghatározását illeti, annak alapjául a bírói gyakorlat már az 1959. évi IV. törvény hatálya alatt is külön bizonyítás nélkül figyelembe vette a jogsértés köztudottan hátrányos következményeit. A perbeli esetben ez azt a lelki megrázkódtatást is magában foglalja, ami a hosszú évek kegyeletgyakorlásának hiábavalóságával való utólagos szembesüléssel köztudomásúlag együtt jár.
- [31] A másodfokú bíróság a fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [32] A másodfokú bíróság töretlen gyakorlata szerint a meg nem határozható pertárgyérték – fogalmából következően – tárgyi keresethalmazat esetén sem többszörözhető és kizárólag akkor alkalmazható, ha a perben nincs olyan meghatározható pertárgyérték, amely összegében az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39.§ (3) bekezdésében írt mértéket meghaladja. A fentieknek megfelelően a jelen perben a pertárgy értékét a másodfokú bíróság 600.000 forintban találta meghatározhatónak. Annyiban azonban egyetértett az alperes fellebbezésében foglaltakkal, hogy részleges pernyertesség esetén az így figyelembe vett pertárgyértékhez tartozó követelés megalapozottsága a teljes pernyertességre vonatkozó szabályok alkalmazását nem teszi lehetővé, ehelyett a Pp. 83.§ (2) bekezdése szerint arányosítással kell a perköltség viseléséről rendelkezni. A számítható arány (1.100.000/1.700.000) megfelel az alperesi fellebbezésben feltüntetett 65%-nak.
- [33] A fellebbezés így az elsőfokú perköltségre és az illetékekre vonatkozó másodlagos kérelem vonatkozásában teljesíthető volt, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján a perköltségre és az illetékekre vonatkozó részében részben megváltoztatta, és az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 221.000 forintra, az államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 23.400 forintra leszállította. A fennmaradó elsőfokú illeték megfizetésére a Pp. 383.§ (6) bekezdésére figyelemmel, a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján a felperest kellett kötelezni.
- [34] Az alperes fellebbezése a per fő tárgyát tekintve nem vezetett eredményre, a felperes azonban a másodfokú eljárásra perköltséget nem számított fel, így a Pp. 82.§ (3) bekezdésére

figyelemmel a másodfokú bíróságnak arról rendelkeznie nem kellett. A tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben azonban a Pp. 83.§ (1) bekezdése, illetve a 101.§ (1) bekezdése, 102.§ (1) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében eredménytelenül fellebbező alperest terheli a feljegyzett 48.000 forint másodfokú eljárási illeték megfizetése.

[35] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376.§ (1) bekezdés a)-c) pontjaiban írt okok hiányában tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2025. május 28.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Kovács János s.k. bíró